

OBAVIJESTI

Kroz tjedan posebno slavimo:

Dan	Spomen/blagdan	Mise
Ponedjeljak 15. 04.	Svagdan 3. vazmenog tjedna	u 7,30 i u 19,00 sati
Utorak 16. 04.	Svagdan 3. vazmenog tjedna	u 7,30 i u 19,00 sati
Srijeda 17. 04.	Svagdan 3. vazmenog tjedna	u 7,30 i u 19,00 sati
Četvrtak 18. 04.	Svagdan 3. vazmenog tjedna	u 7,30 i u 19,00 sati
Petak 19. 04.	Svagdan 3. vazmenog tjedna	u 7,30 i u 19,00 sati
Subota 20. 04.	Svagdan 3. vazmenog tjedna	u 9,00 i u 17,00 sati
Nedjelja 21. 04.	4. VAZMENA NEDJELJA	u 7,30; 10,00 ; 11,30 i u 19,00 sati

- Danas su sv. mise u 7,30; **10,00**; u 11,30 i u 19,00 sati.
- Večeras u 20.00 sati je susret roditelja djece koja se spremaju za Krizmu!
- U utorak je hodočasnička misa u 12,00 sati.
- U utorak je razgovor o vjeri odraslih u 19,45 sati.
- U četvrtak je cjelodnevno klanjanje. Poslije večernje mise je molitveni susret Schönstattskog pokreta.
- U subotu je Biskupijski susret mladih u Novalji.
- U subotu je sv. Misa u 9,00 sati u kapeli Gospe Žalosne - Adolorati, a popodne je sv. Misa sa vjenčanjem u 17,00 sati u župnoj crkvi.
- Tisak: Glas koncila, Mak, Veritas, Radosna vijest i Book.

- Vjeronauk ili vjeronaučna radionica:

- „Mali anđeli“ imaju probe – utorkom u 16,15 sati.
- za prvopričesnike je srijedom u 16,00 sati.
- za krizmanike petkom B i C u 17,00 sati, a D u 16,00 sati.
- za 3. razred ponedjeljkom u 16,00 sati. - za 4. razred utorkom u 16,00 sati.
- za 5. razred četvrtkom u 15,00 sati. - za 7. razred utorkom u 17,00 sati.
- susret mladih koji su završili srednju školu ili zanat utorkom u 20,00 sati.
- susret mladih srednjoškolaca petkom u 20,00 sati.

U crkvi sv. Nikole su sv. mise u 18,00 sati.

GODINA VJERE 2012 2013

53. Zašto je svijet stvoren?

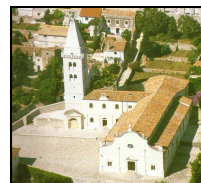
Svijet je stvoren na slavu Božju, koji je htio očitovati i priopćiti svoju dobrotu, istinu i ljepotu. Konačna je svrha stvaranja da Bog u Kristu bude „sve u svima“ (1 Kor 15,28) na svoju slavu i za naše blaženstvo.

Jer slava je Božja živi čovjek, a čovjekov je život gledanje Boga (Sv. Irenej).

Izdaje: Župni ured, Š. Kv. Kozulića 8, 51550 Mali Lošinj
Tel. 051/231-731; fax. 051/233-942.

<http://www.dekanat.losinj.hr>; e-mail: zupni.ured.mali.losinj1@ri.t-com.hr

Odgovara: Ivan Brnić, župnik

LISTIĆ ŽUPE MALI LOŠINJ

Godina: VI

14. travnja 2013.

Broj: 236

3. VAZMENA NEDJELJA

Današnja čitanja

Prvo čitanje: Dj 5,27b-32.40b-41

Drugo čitanje: Otk 5,11-14

Evangelje: Iv 21, 1-14

U ono vrijeme: Isus se ponovno očitova učenicima na Tiberijadskome moru. Očitova se ovako: Bijahu zajedno Šimun Petar, Toma zvan Blizanac, Natanael iz Kane Galilejske, zatim Zebedejevi i još druga dva njegova učenika. Kaže im Šimun Petar: "Idem ribariti." Rekoše: "Idemo i mi s tobom." Izađoše i uđoše u lađu, ali te noći ne uloviše ništa. Kad je već svanulo, stade Isus na kraju, ali učenici nisu znali da je to Isus. Kaže im Isus: "Dječice, imate li što za prismok?" Odgovoriše mu: "Nemamo." A on im reče: "Bacite mrežu na desnu stranu lađe i naći ćete." Baciše oni i više je ne mogoše izvući od mnoštva ribe. Tada onaj učenik kojega je Isus ljubio kaže Petru: "Gospodin je!" Kad je Šimun Petar čuo da je to Gospodin, pripaše si gornju haljinu, jer bijaše gol, te se baci u more. Ostali učenici dođoše s lađicom vukući mrežu s ribom jer ne bijahu daleko od kraja, samo kojih dvjesto lakata. Kad izidu na kraj, ugledaju pripravlenu žeravicu i na njoj pristavljenu ribu i kruh. Kaže im Isus: "Donesite riba što ih sada uloviste." Nato se Šimun Petar popne i izvuče na kraj mrežu punu velikih riba, sto pedeset i tri. I premda ih je bilo toliko, mreža se ne raskinu. Kaže im Isus: "Hajde, doručkujte!" I nitko se od učenika ne usudi upitati ga: "Tko si ti?" Znali su da je Gospodin. Isus pristupi, uzme kruh i dade im, a tako i ribu. To se već treći put očitova Isus učenicima pošto uskrsnu od mrtvih. Nakon doručka upita Isus Šimuna Petra: "Šimune Ivanov, ljubiš li me više nego ovi?" Odgovori mu: "Da, Gospodine, ti znaš da te volim." Kaže mu: "Pasi jaganjce moje!" Upita ga po drugi put: "Šimune Ivanov, ljubiš li me?" Odgovori mu: "Da, Gospodine, ti znaš da te volim!" Kaže mu: "Pasi ovce moje!" Upita ga treći put: "Šimune Ivanov, voliš li me?" Ražalosti se Petar što ga upita treći put: "Voliš li me?" pa mu odgovori: "Gospodine, ti sve znaš! Tebi je poznato da te volim." Kaže mu Isus: "Pasi ovce moje!" "Zaista, zaista kažem ti: Dok si bio mlađi, sam si se opasivao i hodio kamo si htio; ali kad ostariš, raširit ćeš ruke i drugi će te opasivati i voditi kamo nećeš." A to mu reče nagovješćujući kakvom će smrću proslaviti Boga. Rekavši to doda: "Idi za mnom!"

Vjerovati danas

Pojam 'vjerovati' vrlo je slojevit i složen, bremenit i zahtijevan pojam. Upotrebljava se u redovitom svakodnevnom životu, ali i kao stručni tehnički teološki pojam. Ne razumijevaju ga uvijek do kraja dobro oni koji ga rabe, pogotovo što se isprepleću razine njegovog značenja. Neophodno je stoga dobro ga razumjeti, te ga i koristiti u teologiji, ali i u svakodnevnicima vjere, s onim značenjem koje on u stvari pretpostavlja. On je prigoda vjernicima, koji nose i ime upravo po ovom pojmu, da malo dublje propitaju svoj vjermički identitet u svjetlu njegovog značenja.

Komunikacijska snaga pojma 'vjerovati'

Prvi problem koji uočavamo kad govorimo o vjeri i vjerovanju je taj što ovaj pojam ima lepezu značenja. U svakodnevnom govoru njegovo uobičajeno i najčešće značenje nije istovjetno s onim značenjem koje ima u kršćanskoj objavi i teologiji. Tako se danas u našem jeziku pojam 'vjerovati' može upotrijebiti kako bismo izrazili svoje mišljenje, za koje čak unaprijed ne tvrdimo da je ispravno, nego ostavljamo mogućnost da je u pravu i netko drugi. Primjer za to je izraz 'vjerujem da', koji u biti znači 'mislim da'. U trenutku kad pojmom vjerovati izražavamo mišljenje ili osobni stav koji ne mora neophodno biti čvrst, pouzdan, objektivan ili istinit, taj pojam nam postaje paravan iza kojeg se skriva vlastita nesigurnost i nevjerenost.

Nekada, međutim, taj se pojam nije rabio kao izričaj za nesigurnost stavova, nego je služio da se njime izreče neupitna sigurnost i nepokolebivost uvjerenja. Kako u biblijskoj objavi tako i u teološkoj tradiciji i Istoka (grč. imenica *pistis* ili glagoli *pisteuo* i *peitho*) Zapada (*credere*) njegovo značenje govori o procesu uvjeravanja. Vjerovati je značilo dati povjerenja i pristanka na nešto ili nekome, to jest držati nešto istinitim. Teološki gledano, pojam 'vjerovati' nikad nije imao značenje mišljenja, nego je štoviše bio suprotan i suprotstavljen nesigurnostima i pretpostavkama. Stoga je za prve kršćane označavao snagu žive i prave istine u odnosu na zabludi ljudskih filozofskih mišljenja o najvažnijim životnim pitanjima. Pojmom vjerovati kršćani su komunicirali sigurnost koju su imali u Božju objavljenu istinu, koja je potom upravljala njihove živote sigurnim putem prema pravom cilju.

Relacijski domet pojma 'vjerovati'

Drugi problem je što danas u suvremenom društvu mnogi vjeru drže znanjem niže vrste, nedoraslu razumskim istinama, što postaje izazov mnogim teolozima da, usprkos svega, ipak dokažu njezinu noetičku vrijednost i snagu. No tim premještanjem naglaska na spoznajnu dimenziju, to jest na dokazivanje kako vjera kao skup objavljenih istina može parirati razumskoj istini, te dovesti čovjeka do Boga – Istine, izgubilo se iz vida njezino sveobuhvatno značenje. Previdjelo se da vjera za čovjeka ne predstavlja samo spoznajno-intelektualni odnos prema Bogu, nego mnogo širi i sveobuhvatniji.

O vjeri se ne može, međutim, govoriti ako ne postoji živa svijest o živome Bogu koji ljubi kao roditelj, a ne ponaša se samo kao učitelj i sudac. Zato po vjeri odnos prema Bogu nije samo intelektualan, nego zahtijeva da čovjek cijelim životom stupi u zajedništvo s njime, koji je i sam tako nastupio prema čovjeku. U protivnom se ne može govoriti o pravoj vjeri, nego samo o iskrivljenom poimanju ili karikaturi vjere. Iz svega rečenoga uočavamo da pojam vjere, osim što ima svoju komunikacijsku snagu, ima također i svoj relacijski domet, koji pretpostavlja međusobni dijalog i međusobni susret Boga i čovjeka. Zato vjerovati znači također vjerovati nekome, bez barijera i ograničenja međusobnog povjerenja.

U vrijeme individualizma u kojemu živimo, kad se sve više izoliramo jer gubimo povjerenje u konkretne ljude s kojima živimo, jer ih doživljavamo kao prijjetnju za vlastiti interes, teže otkrivamo i snagu onog osobnog Boga izgovorenog: *Vjerujem*

tebi! Vjerujem u te! Ali upravo u tom izravnom i osobnom odnosu s Bogom vjera dolazi k svome vrhuncu. Činom vjere se uspostavlja zajedništvo s Bogom, čime se očituje bit i prava snaga vjere. A jer se izriče svoj osobni 'Vjerujem' Onome u čiju dobrotu i ljubav se ne može uopće posumnjati, postajemo svjesni neizmjenosti njezine snage, nedostižne čvrstoće veza i neupitne sigurnosti. Bog doista ne može prevariti ni prevaren biti, a kao sama Dobrota ne taji svoje istine od čovjeka, niti, kao neizmjenjerna Ljubav, usteže svoje ruke od njega. Bog je to očitovao u svome Sinu Isusu Kristu, neizrecivoj riječi svoje komunikacije čovjeku, najočitijem znaku i savršenom sredstvu jedinstvenog odnosa Boga i čovjeka.

Zato je Bog očekivao od čovjeka da uzvratu bezuvjetnim činom vjere na čin Božjeg bezuvjetnog i besplatnog sebedarja. Na iskazano neograničeno povjerenje, trebao je uzvratiti činom vjere, te i sam prijeći granicu ograničenja. Sam Bog ga je beskrajnomo pažnjom na to motivirao, jer je on ne samo biće koje po sebi pretpostavlja vjerodostojnost, nego je čovjeku putem saveza nudio dodatna jamstva vjerodostojnosti. A najveće jamstvo i kruna svih saveza bio je trenutak kad Bog žrtvuje svoga Sina za ljudsko spasenje.

Vjerovati danas u Hrvatskoj

Svu ovu dinamiku i problematiku vjere možemo sagledati i u našem vjermičkom puku, te je također primijeniti kao školu života. Među vjernicima u Crkvi u hrvatskom narodu uočavamo problem nedostatnog shvaćanja pojma vjere. Mnogo je onih koji se zovu vjernicima, ali ne prijeđu cijeli put vjere koji im se nudi i ne uspostavljaju vjerom zajedništvo sa samim Bogom, nego se zadovoljavaju zadovoljiti religiozne potrebe i ostati na razini folklorističko-tradicionalnoga. Oni onda ne uspostavljaju odnos s Bogom istovjetan odnosu koji on uspostavlja s čovjekom.

Ako bi naši vjernici htjeli učiti od iskustva prve Crkve, onda bi razumjeli zašto je kršćanstvo sebi radije htjelo rezervirati naziv vjere, a ne religije. Naučili bismo onda da je religioznost ljudski put prema Bogu, dok u vjeri prihvaćamo Boga koji nam je prvi došao ususret i jasno nam progovorio o sebi. Vjerski formalizam i svaki drugi oblik svođenja vjere na religiju je doista velika rak rana velikog dijela kršćana u našem društvu i narodu kojim se degradira bit vjere mlakošću vjerskoga života, osobito odbijajući inicijativu Boga objavitelja bijegom od životvornog čina zajedništva.

Bog je srušio sve barijere i ograničenja koji su se ispriječili na putu sprječavajući zajedništvo ljudi s njime. Premostio je i jezičnu poteškoću, koja postoji zbog razlika naravi, progovorivši našim ljudskim jezikom da ne ostane nejasno ili dvosmisleno što je za nas učinio, da ne bi ostalo neizraženo i našim jezikom koliko nas je ljubio i koliko nam je time povjerenje iskazao. Ni pukotina grijeha duboka kao bezdan nije mu bila zapreka da ne izgradi zajedništvo s čovjekom, pa i onda kad je on razapeo vlastiti život kao most kojim čovjek može sigurno prijeći na obalu vječnoga života.

Razvidno je stoga da kad Bog stupa s čovjekom u proces vjere, onda jamči svojim životom i daje sigurnost za sve istine koje je izgovorio i čine koje je učinio. Za nj vjera nije samo izgovorena riječ, nego ona prelazi u djela, kako bi čovjek vidio da on stoji iza njih. A koliko je Bog ozbiljno mislio potvrđeno je i savezima koje je sklapao s ljudima, jer je vjera tako dobila prigodu postati čovjekov životni stav i odnos s Bogom neprocjenjive stabilnosti i nezamjenjive čvrstoće. No ne treba smetnuti s uma da naš čin vjere treba biti ispunjen i oblikovan ljubavlju, jer je i čin Boga koji je ljubav, učinjen isključivo s ljubavlju i poradi ljubavi. I za kraj možemo reći da sve što je Bog učinio za čovjeka svjedoči o tome koliko je vjerovao u njega. Ne preostaje stoga vjerniku nego da gorljivim činom vjere opravda iskazano povjerenje.

dr. don Ivan Bodrožić